

[Justitsministeren]

heller ingen domme, der henviser til bestemmelsen. Det er altså ikke hjemmelen for revselsesretten. Så kan man spørge: hvad er det så? Det er en mangeårig praksis, hvor man i den nuværende straffelovs § 244 indfortolker en begrænsning, forstået på den måde, at man ikke tiltaler og dømmer personer, fordi de har foretaget visse handlinger over for deres børn i retning af revselse, medmindre det har haft nogle virkninger i retning af mishandling eller andre skadevirkninger for børnene. Det er nok det nærmeste, jeg kan komme det i øjeblikket, men jeg vil meget gerne udbygge det, for vi må selvfølgelig sørge for, når vi drøfter denne sag, at have grundlaget i orden.

Det er altså en retspraksis, hvor man indfortolker en begrænsning. Jeg vil med det samme sige, at det er den begrænsning, der indfortolkes, der bevirker, at jeg er nødsaget til at sige, at hvis man i en lov indfører et direkte forbud, så kan denne begrænsning ikke indfortolkes længere.

Hr. Wilhjelm var – sikkert imod sin vilje – selv inde på spørgsmålet, for han sagde, at i en del sager har tiltalte villet undskylde deres handlinger med, at de havde en revselsesret. Man vil altså nu nedlægge forbud imod, at de kan bruge den undskyldning, men så er vejen jo banet for, at man kan anmelde enhver form for det, man kalder legemskrænkelser, selv om det tidligere faldt ind under revselsesretten. Hvorvidt man vil dømme i de tilfælde, kan jeg selvfølgelig ikke sige, men hvis man har et forbud som det, man foreslår, så er der adgang til at anmelde sagen, at foretage det, der skal til. I hvilket omfang anklagemyndigheden selv vil gøre det, skal jeg ikke tage stilling til på dette tidspunkt, men jeg mener, at det også for anklagemyndigheden må have nogle virkninger, når det, man tidligere indfortolkede på den måde, at man ikke rejste sagen, falder væk. Vi har i øvrigt klare formuleringer i § 244, der indeholder et forbud mod legemskrænkelser i det hele taget.

Jeg har ikke anført dette for på nogen måde at være drilagtig over for forslagsstillerne eller andre, blot for at sige, at vi skal jo altså vide, hvad vi gør.

De bemærkninger, jeg gør her, er ikke mindst fremkaldt af, hvad fru Ebba Strange sagde: nu risikerer vi vel ikke at kriminalisere nogle af de svage stillede her i samfun-

det, der i bestemte situationer kan komme til at anvende legemlig afstraffelse, måske uden at tænke så meget over det? Det er jeg altså bange for at man gør, og det er grunden til, at jeg advarer mod, at vi måske uden at ønske det foretager en udvidelse af kriminaliteten på et område, hvor man hidtil har levet med, at man kunne indskrænke, som det er sket, den såkaldte revselsesret. Det har virket på den måde, at alle sager, hvor der var tale om egentlig vold, kunne rejses ved domstolene, når man fik kendskab til dem.

Der er anmodet om forskellige oplysninger, bl.a. af hr. Knud Lind, og dem fremkommer jeg gerne med. Fru Ebba Strange anmoder om nærmere oplysninger om, hvad der er sket i de andre nordiske lande. Det er nok begrænset, hvad vi kan få at vide, hvis det drejer sig om, hvorvidt forbuddet har medført, at forældrene slår deres børn mindre. Der står vi over for vanskeligheder i den sag, det kan vi ikke komme uden om. Vi ved jo ikke så forfærdelig meget om, hvad der sker inden for hjemmets fire vægge, så hvis det er den statistik, der ønskes, har man den nok ikke, men vi vil selvfølgelig gerne skaffe de oplysninger, vi kan.

Fru Aase Olesen var inde på, om man ikke kunne tvangsfjerne forældrene i stedet for børnene i de tilfælde, der blev omtalt. Det kan vi jo, hvis det drejer sig om noget strafbart og der bliver tale om frihedsberøvelse, men den sociale lovgivning indeholder ikke nogen mulighed for det. Men vi kan måske også komme nærmere ind på det problem.

Jeg skal til sidst sige, at ved siden af det, vi her har omtalt, hvor det er revselsesretten, der skiller os, er der selvfølgelig spørgsmålet om, hvor stærkt man skal gå ind i en familiesituation. Her er der jo en holdningsforskel hos nogle af os, og der er vel i og for sig ikke grund til at gå ind på nogen særlig specifik drøftelse af det. Det ved vi at der er. Fra min side er der altså den holdning, at man skal være yderst varsom med at blande sig i familieforhold.

Ebba Strange (SF):

Jeg vil godt takke for justitsministerens sidste redegørelse. Til det, der specielt var henvendt til mig, vil jeg godt sige: nej, jeg tror heller ikke, at vi kan få ret meget at vide om, hvorvidt forbuddet i de andre nordiske